

Arrest

nr. 220 694 van 2 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 september 2018 tot weigering van de afgifte van een visum C (kort verblijf).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MERRIE, die *loco* advocaat R. GREENLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juli 2017 dient verzoekster, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Nairobi (Kenia) een visumaanvraag type C (kort verblijf) in. Op 18 september 2017 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

Op 3 juli 2018 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te Nairobi (Kenia) een tweede visumaanvraag type C (kort verblijf) in. Op 11 september 2018 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

Betrokkene toont niet aan te beschikken over voldoende persoonlijke financiële middelen. Ontbreken bewijs van voldoende regelmatige en persoonlijke inkomsten.

Betrokkene is gepensioneerd en weduwe en toont niet aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine.

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Omwille van bovenstaande cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van herkomst.

“(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij volgende exceptie op in verband met de vordering tot schorsing:

“Verweerder stelt vast dat uit de hoofdding van het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij zowel de schorsing als de nietigverklaring van de bestreden beslissing wordt beoogd middels onderhavig beroep.

Er dient echter te worden vastgesteld dat de beslissing waarvan verzoekende partij de schorsing vordert, een weigeringsbeslissing tot afgifte van een visum type C betreft.

Indien deze beslissing zou worden geschorst (quod non), dan nog zou dit niet betekenen dat verzoekende partij gerechtigd zou zijn naar België te komen, nu de schorsing van een weigeringsbeslissing geenszins de toekenning van een recht op binnenkomst en verblijf impliceert.

Een schorsing van deze beslissing kan aan verzoekende partij dan ook geen nuttig effect opleveren (zie naar analogie R.v.V nr. 90.201 dd. 23.10.2012).

Terwijl door de verzoekende partij bovendien zelfs niet eens wordt aangeduid welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou worden ondervonden bij de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij blijft dienaangaande volkomen in gebreke.

Om die redenen is de vordering tot schorsing niet ontvankelijk.”

Uit wat hieronder wordt uiteengezet blijkt dat verzoekster een gegrond middel heeft aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“b.1. Beroep tegen de beslissing tot weigering van kort verblijf

b.1.a. Een schending van de visumcode van 13 juli 2009 en van de materiële motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijke bestuur, met naam de beginselen van redelijkheid en zorgvuldigheid

De beslissing van verweerder is onvolledig gemotiveerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

1. "Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld."

Verzoekster heeft in haar aanvraagschrijven uitgelegd waarom zij naar België voor een korte periode wil komen.

Mevrouw T. (...) is van Kenya afkomstig, van hetzelfde dorp als cliënte. Aangezien mevrouw T. (...) geen familie meer in Kenya heeft, als zij naar haar dorp terugkeert, wordt zij door verzoekster opgevangen.

Verzoekster is voor haar een 'tantefiguur' geworden.

Dhr. V. (...) is ook daar op bezoek geweest en elke keer worden zij hartelijk ontvangen en opgevangen door verzoekster.

Zij zijn uiteraard zeer dankbaar voor wat verzoekster voor hen heeft gedaan en voor haar herhaaldelijk gastvrijheid.

De familie V. (...) wenst verzoekster uit te nodigen om naar België te komen zodat zij hun leven hier aan haar kunnen laten zien.

Zij wilde haar ook hun kindje, J. (...), laten ontmoeten. Zij willen met evenveel gastvrijheid haar hier welkom maken, zoals zij dit voor hen in Kenya gedaan heeft.

Uiteraard is de duur van haar bezoek beperkt. Cliënte wenst naar België te komen voor een kort verblijf en zij wil absoluut niet in België blijven wonen. Zij wenst slechts voor 45 dagen te komen.

Verzoekster heeft haar leven in Kenya. Zij heeft een mooie woning met drie slaapkamers (de eigendomsakte is op naam van haar overleden echtgenoot, J. (...)). Dit stuk werd aan verweerster overgemaakt (stuk 4 van de aanvraag).

Zij is aldus eigenaar van onroerende goederen in Kenya. Op deze grond zijn er drie huizen waar zij en haar kinderen wonen (met hun respectievelijke gezinnen). (stuk 4 van de aanvraag)

Daar groeien zij maïs, zij hebben varkens, kippen, geitjes en koeien. Verzoekster zou nooit haar familie in Kenya permanent willen achterlaten. Zij heeft daar ook belangrijke bezigheden.

Uit deze overgemaakte bewijsstukken blijkt het duidelijk dat verzoekster haar centrum van belangen in Kenya houdt.

Het is zeer duidelijk dat verzoekster zou willen terugkeren na een bezoek naar België. Zij heeft dit uitgelegd in haar aanvraag. Verweerster negeert al deze argumenten. Haar beslissing is niet gemotiveerd. Haar beslissing is niet zorgvuldig.

2.

"Betrokkene toont niet aan te beschikken over voldoende persoonlijke financiële middelen. Ontbreken bewijs voldoende en regelmatig inkomsten."

Verzoekster heeft een inkomen in Kenya. Zij bracht een rekeninguittreksel bij waaruit blijkt dat zij recht heeft op een weduwepensioen, dat maandelijks wordt uitbetaald - zie 'salary upload' (stuk 4, aanvraagschrijven)

Verzoekster is financieel zelfstandig in Kenya.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster voldoende bestaansmiddelen had om te leven in Kenya.

Verzoekster had een bewijs bijgebracht waaruit blijkt dat zij in het bezit was van een pensioen als weduwe. Deze bedragen werden maandelijks uitgekeerd. Deze zijn steeds voor haar voldoende geweest.

De beslissing niet aangeeft deze bedragen onvoldoende zouden zijn. Men zegt zelfs niets over deze bedragen.

Verweerster is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens: haar informatie was immers onvoldoende, zij heeft de gegevens op incorrecte wijze beoordeeld en daardoor is zij tot een onredelijk besluit gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De vordering van verzoekster dient gegrond verklaard te worden en de beslissing van verweerster dient vernietigd te worden.

Door de bovenvermelde schendingen te plegen heeft verweerster de rechten van verzoeker miskend.

De beslissing van verweerster is dan kennelijk onredelijk.

3. "Betrokkene is gepensioneerd en weduwe en toont niet aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine. "

In de aanvraag schrijven heeft verzoekster uitgelegd dat zij nog familie heeft (met wie zij in Kenya samenwoont).

Verzoekster heeft dan uitgelegd dat zij woont samen met haar kinderen.

Verzoekster heeft de geboorteakten van haar kinderen bijgebracht.

Hierover wordt ook gezwegen.

Dit is volkomen onzorgvuldig van verweerster.

Ondanks dit informatie beweert verweerster in haar beslissing dat er wordt niet aangetoond dat zij over "resterende familiale banden in het land van origine zou beschikken".

Nogmaals is er sprake van een gebrek aan motivering.

Verweerster negeert het relaas van verzoekster.

4.

"Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen."

Verweerster beweert dat het feit dat verzoekster nooit in het Schengenzone een reden zou zijn om haar aanvraag te weigeren.

Dat verzoekster nooit naar een Schengenland is geweest is eerder een reden om haar bezoek toe te kennen! Veel mensen komen naar een Schengenland omdat zij dit deel van de wereld niet kennen en dat zij wensen het te bezoeken.

Zoals uitgelegd in de aanvraagschrijven, het is de bedoeling van het gezin, V. (...) om verzoekster hun cultuur te laten zien en om haar dezelfde gastvrijheid te mogen tonen dat zij hebben van haar mogen genieten: een geste van wederkerigheid.

Verweerster maakt het niet duidelijk waarom dit in concreto een reden zou zijn om de aanvraag van verzoekster te weigeren."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de visumcode van 13.07.2009 ,*
- de materiële motiveringsplicht ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing onvolledig zou zijn gemotiveerd. De verzoekende partij meent dat het zeer duidelijk is dat zij na haar bezoek in België naar het thuisland zal willen terugkeren, zoals zij ook heeft uitgelegd in haar visumaanvraag. Door het tegenovergestelde te overwegen zou de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de bestreden beslissing onzorgvuldig genomen hebben.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij een visum kort verblijf (type C) heeft ingediend, ten einde te kunnen ingaan op de uitnodiging van in België verblijvende personen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft vastgesteld dat een visum kort verblijf aan de verzoekende partij in toepassing van artikel 32 van de Gemeenschappelijke Visumcode dient te worden geweigerd, om de reden dat het voornemen om het grondgebied van België tijdig te verlaten niet kon worden vastgesteld.

Artikel 32 van de Gemeenschappelijke Visumcode stipuleert het volgende:

(...)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging diende te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen bewijs van voldoende regelmatige en persoonlijke inkomsten heeft voorgelegd, zodat niet kon worden vastgesteld of de verzoekende partij in het land van herkomst nog enige financiële banden had, dan wel een reden om aldaar terug te keren.

Terwijl evenmin kon worden vastgesteld of de verzoekende partij in het land van herkomst nog enige resterende familiale banden onderhield.

Bijgevolg kan niet dienstig worden tegengesproken dan dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze werd overwogen dat in hoofde van de verzoekende partij weinig of geen resterende (financiële en/of persoonlijke en/of familiale) banden konden worden vastgesteld met Kenia, dewelke de verzoekende partij ertoe zouden kunnen bewegen om het Belgische grondgebied opnieuw (tijdig) te verlaten.

Het gebrek aan (aangetoonde) financiële belangen in het land van herkomst in combinatie met het gebrek aan (aangetoonde) familiale of persoonlijke banden, liet de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk toe om allerm minst kennelijk onredelijk te besluiten dat niet kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij het voornemen heeft om het grondgebied van het Rijk te verlaten voor het verstrijken van haar visumtermijn.

Zie ook:

"Dit motief betreft de garanties inzake de terugreis die verzoekster moet kunnen bieden overeenkomstig voormeld artikel. Op basis van artikel 5.1.c) van de Schengengrenscore moet verzoekster immers kunnen staven te beschikken over voldoende middelen van bestaan zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst. Daarnaast wordt opgemerkt dat een visum kort verblijf meebrengt dat de aanvrager zinnens is na dit kort verblijf terug te keren naar het

land van herkomst, in tegenstelling tot sommige andere visa bijv. het visum gezinshereniging. De verwijzing naar een legale en winstgevende beroepsactiviteit in het land van herkomst moet samengelezen worden met de andere indicaties die verwerende partij vermeldt in het kader van de niet geleverde garanties op een terugkeer van verzoekster naar Marokko, namelijk dat verzoekster jong en ongehuwd is, haar ouders in België gevestigd zijn en zij geen bewijzen voorlegt van resterende familiale belangen in Marokko. In dit opzicht is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister melding heeft gemaakt van het ontbreken van een officieel bewijs van een legale winstgevende beroepsactiviteit in het kader van de garanties op een terugkeer van verzoekster.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 27.248 van 12 mei 2009)

De verzoekende partij beperkt zich in haar inleidend verzoekschrift tot de bewering dat het aan de hand van haar visumaanvraag “zeer duidelijk” zou zijn dat zij wil terugkeren naar het land van herkomst.

De verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen als zou “belangrijke bezigheden” hebben in het land van herkomst en als zouden ‘haar argumenten zijn genegeerd’, niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Zij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing zou zijn gestoeld op een incorrecte feitenvinding of op een incorrecte beoordeling van de feiten.

Zie ook:

“Immers is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om uit de verzameling van de verschillende elementen die verzoeksters socio-economische situatie kenmerken, met name geen tewerkstelling in het land van herkomst, haar jeugdige leeftijd en haar ongehuwd zijn zodat er weinig is wat haar bindt aan haar land van herkomst, en die blijken uit het administratief dossier, te besluiten dat er geen afdoende garantie is op terugkeer.” (R.v.V. nr. 76 338 van 29 februari 2012)

Ten onrechte laat de verzoekende partij uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging aan de hand van één rekeninguittreksel had moeten kunnen afleiden dat de verzoekende partij recht zou hebben op een maandelijks pensioen. Een afschrift van een rekeninguittreksel laat slechts toe één financiële verrichting vast te stellen, zonder dat kan worden besloten of er sprake is van voldoende regelmatige bestaansmiddelen.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd allermint kennelijk onredelijk besloten dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij over voldoende regelmatige én persoonlijke financiële middelen beschikt.

Tot slot benadrukt verweerder dat op basis van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken bij de aanvraag voor een visum kort verblijf (type C), allermint kon worden besloten dat de verzoekende partij in het land van herkomst nog betekenisvolle familiale banden onderhield. Zelfs indien de verzoekende partij geboorteakten van haar kinderen kon voorleggen, dan impliceert zulks allermint dat nog een reële band met familieleden in het land van herkomst wordt onderhouden.

Verweerder benadrukt in dit kader dat het aan de verzoekende partij toekomt om, overeenkomstig artikel 14 van de Schengengrenscodex, alle nodige informatie te verstrekken, dewelke het mogelijk kan maken om het voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

De verzoekende partij kan het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet dienstig ten kwade duiden dat op basis van de voorgelegde stukken werd besloten dat onvoldoende garantie op een (tijdige) terugkeer wordt geboden.

Het feit dat de verzoekende partij nooit eerder naar de Schengenzone is gereisd, is -wars van hetgeen de verzoekende partij voorhoudt- wel degelijk een pertinent motief bij de beoordeling van de visumaanvraag, nu het ontegensprekelijk opmerkelijk is dat een 64-jarige vrouw, dewelke geen (aangetoonde) resterende financiële en/of familiale banden heeft in het land van herkomst, voor de eerste maal naar de Schengenzone wenst te reizen.

Eén en ander impliceert ontegensprekelijk een risico dat de betrokken persoon na haar aankomst in België niet meer zal terugkeren naar het land van herkomst, alwaar zij geen noemenswaardige belangen heeft achtergelaten.

Verweerder herhaalt in dit kader dat het aan de verzoekende partij toekomt om alle mogelijke informatie bij te brengen, ten einde aannemelijk te maken dat zij wel degelijk de intentie heeft om de visumtermijn te respecteren.

De verweerder wijst er nog op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt, wanneer hij nagaat of een vreemdeling er al dan niet in slaagt aan te tonen dat hij werkelijk voornemens is tijdig het grondgebied te verlaten.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan, volstaat allermint om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van een visum kort verblijf (type C).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode en gewijzigd door Verordening (EG) nr. 610/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) en van de Overeenkomst ter uitvoering van het Schengenakkoord, Verordeningen (EG) nr. 1683/95 en (EG) nr. 539/2001 van de Raad en Verordeningen (EG) nr. 767/2008 en (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Visumcode) op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 32 van de Visumcode luidt als volgt:

“Art. 32 Weigering van een visum

1 Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2 (...)

3(...)

4 (...)

5 (...).”

Bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijf, beschikt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van artikel 32, eerste lid van de Visumcode en de beoordeling van de

relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (cf. HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, § 63).

In casu is de bestreden beslissing in wezen gesteund op artikel 32, lid 1, onder b van de Visumcode waarbij wordt gesteld dat het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld.

De Raad herinnert eraan dat de weigeringsgrond voorzien in artikel 32, lid 1, onder b) van de Visumcode, inhoudt dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Het is dus geenszins vereist dat de gemachtigde, om te bepalen of hij gehouden is een visum af te geven, zekerheid krijgt over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Hij dient daarentegen te bepalen of er redelijke twijfel over dat voornemen bestaat, waarbij hij over een beoordelingsmarge beschikt (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, §§ 67-69). De gemachtigde moet daartoe een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarin rekening wordt gehouden met, enerzijds, de algemene situatie in het land waar de aanvrager woont en, anderzijds, zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het besluit van de gemachtigde dat het voornemen tot terugkeer naar het land van herkomst voor het verstrijken van het visum in hoofde van verzoekster niet kan worden vastgesteld, is gebaseerd op de vaststelling dat verzoekster onvoldoende garantie biedt tot terugkeer omwille van volgende cumulatieve redenen:

- 1) Verzoekster toont niet aan te beschikken over voldoende persoonlijke financiële middelen. Het bewijs van voldoende regelmatige en persoonlijke inkomsten ontbreekt.
- 2) Verzoekster is gepensioneerd en weduwe en toont niet aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine.
- 3) Zij reisde niet eerder binnen de Schengenzone.

De gemachtigde komt vervolgens tot de vaststelling dat verzoekster gelet op bovenstaande cumulatieve redenen onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van herkomst.

Voormelde motieven betreffen in wezen vaststellingen die voortvloeien uit het individueel onderzoek dat de gemachtigde dient te verrichten in het licht van artikel 32, lid 1, b) van de Visumcode om na te gaan of er *in casu* een redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoekster tot terugkeer naar het land van herkomst.

Zoals hierboven gesteld moet de gemachtigde rekening houden met enerzijds de algemene situatie in het land waarin verzoekster woont, en anderzijds, haar persoonlijke omstandigheden, zoals onder andere haar gezins-, sociale en economische situatie en haar banden in haar land van herkomst en in de lidstaten.

3.3.2. Verzoekster betwist dat zij niet heeft aangetoond te beschikken over voldoende persoonlijke financiële middelen en dat het bewijs ontbreekt van voldoende en regelmatige inkomsten. Verzoekster laat gelden dat zij een inkomen heeft in Kenia en zij verwijst hierbij naar een rekeninguittreksel waaruit blijkt dat zij recht heeft op een weduwepensioen dat maandelijks wordt uitbetaald (zie aanvraagschrijven, dat thans bij het verzoekschrift werd gevoegd, stuk 4). Verzoekster werpt op dat de bestreden beslissing niet aangeeft waarom deze bedragen onvoldoende zouden zijn, er wordt niets over deze bedragen gezegd. Verzoekster voert aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

In de nota met opmerkingen wordt niet betwist dat verzoekster dit rekeninguittreksel (zie aanvraagschrijven, dat thans bij het verzoekschrift werd gevoegd, stuk 4) bij haar visumaanvraag heeft gevoegd. De documenten die verzoekster in het kader van haar visumaanvraag heeft voorgelegd bevinden zich niet in het administratief dossier, zij worden enkel opgesomd en becommentarieerd.

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld: "*Betrokkene toont niet aan te beschikken over voldoende persoonlijke financiële middelen. Ontbreken bewijs van voldoende regelmatige en persoonlijke inkomsten.*"

In de nota met opmerkingen wordt in verband met het rekeninguittreksel waarnaar verzoekster thans verwijst het volgende opgemerkt: *“Ten onrechte laat de verzoekende partij uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging aan de hand van één rekeninguittreksel had moeten kunnen afleiden dat de verzoekende partij recht zou hebben op een maandelijks pensioen. Een afschrift van een rekeninguittreksel laat slechts toe één financiële verrichting vast te stellen, zonder dat kan worden besloten of er sprake is van voldoende regelmatige bestaansmiddelen.*

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd allermint kennelijk onredelijk besloten dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij over voldoende regelmatige én persoonlijke financiële middelen beschikt.”

Deze motivering kan niet worden teruggevonden in de bestreden beslissing, de verwerende partij beperkt zich tot een *a posteriori* motivering, die het gebrek aan motivering in de bestreden beslissing niet kan verhelpen.

3.3.3. Verzoekster betwist dat zij niet zou hebben aangetoond *“te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine”*. Verzoekster voert aan dat zij in haar aanvraag heeft uitgelegd dat zij nog familie heeft, met wie zij in Kenia samenwoont en zij geeft aan in het kader van haar aanvraag de geboorteakten van haar kinderen te hebben voorgelegd. Verzoekster hekelt dat hierover in de bestreden beslissing wordt gezwegen, wat zij onzorgvuldig acht. Zij voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is, nu haar relaas wordt genegeerd en wordt vastgesteld dat zij *“niet aan(toont) te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine”*.

Zoals reeds gesteld, bevinden de documenten die verzoekster in het kader van haar visumaanvraag heeft voorgelegd zich niet in het administratief dossier, zij worden wel opgesomd en becommentarieerd.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband overwogen: *“Betrokkene is gepensioneerd en weduwe en toont niet aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine.”*

In de nota met opmerkingen wordt in verband met de *“resterende familiale banden in het land van origine”* het volgende opgemerkt: *“Tot slot benadrukt verweerder dat op basis van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken bij de aanvraag voor een visum kort verblijf (type C), allermint kon worden besloten dat de verzoekende partij in het land van herkomst nog betekenisvolle familiale banden onderhield. Zelfs indien de verzoekende partij geboorteakten van haar kinderen kon voorleggen, dan impliceert zulks allermint dat nog een reële band met familieleden in het land van herkomst wordt onderhouden.”* Deze motivering kan niet worden teruggevonden in de bestreden beslissing, de verwerende partij beperkt zich tot een *a posteriori* motivering, die niet kan verhelpen dat in de bestreden beslissing niets gezegd wordt over de kinderen van verzoekster in Kenia. Integendeel, er wordt gesteld dat zij niet aantoonbaar te beschikken over resterende familiale banden, terwijl de verwerende partij in de nota niet betwist dat de geboorteaktes werden voorgelegd. Zoals reeds gesteld bevat het administratief dossier niet voldoende informatie om dit na te gaan.

3.3.4. De vaststelling dat verzoekster nog niet eerder binnen het Schengengebied heeft gereisd maakt deel uit van een geheel aan vaststellingen die cumulatief in overweging werden genomen en vormt op zichzelf geen determinerend motief, anders kan er nooit voor het eerst een visum worden aangevraagd. Dit onderdeel van de bestreden beslissing moet samen worden gelezen met de andere onderdelen van deze beslissing. Hoger werd reeds vastgesteld dat de motieven in de bestreden beslissing dat verzoekster *“niet aan(toont) te beschikken over voldoende persoonlijke financiële middelen”*, het *“bewijs (ontbreekt) van voldoende regelmatige en persoonlijke inkomsten”* en verzoekster *“gepensioneerd en weduwe (is) en (...) niet aan(toont) te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine”* niet overeenind blijven. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij: *“Het feit dat de verzoekende partij nooit eerder naar de Schengenzone is gereisd, is -wars van hetgeen de verzoekende partij voorhoudt- wel degelijk een pertinent motief bij de beoordeling van de visumaanvraag, nu het ontegensprekelijk opmerkelijk is dat een 64-jarige vrouw, dewelke geen (aangetoonde) resterende financiële en/of familiale banden heeft in het land van herkomst, voor de eerste maal naar de Schengenzone wenst te reizen.”* Ook dit betreft een motivering *a posteriori* die in de bestreden beslissing zelf niet is terug te vinden.

3.3.5. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 32 van de Visumcode wordt aangetoond.

Het enig middel is, in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 september 2018 tot weigering van de afgifte van een visum C (kort verblijf) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET